

— А че, по една шепа на то-варъ.

Нищо повече не попита агата, нищо повече му не каза бъчварътъ.

Ядоха — пиха, спаха. На сутринъ-та Али ага пое за друго село. Хо-ди кждето ходи, па като се върна, повика Сали уста и му каза:

— Да пиешъ лютото, ама у То-доръ Кедикя. А нашето какво е — крушева чорба. Ама, каза ми То-доръ, несме го угадили на солъта.

— Че колко солъ слага той на товаръ?

— По една шепа.

Не веднажъ Али ага бѣше хва-лилъ лютото на Кедикя, не вед-нажъ го бѣше гълчалъ, че не може да направи и той такава, та като чу, че го не угажда на солъта, посви рамене и излѣзе. А следъ малко се смъкна въ избата съ една торба ситна влашка солъ и почна бързо да гребе и слага отъ нея въ кипящитѣ сто товара боровинки. Слож-и сто шепа. После постоя, помисли и, за да угоди на агата, тури и отъ себе си още десетъ. Ала когато на сутринъта опита ширата, едва не припадна. Лютото бѣше станало отвратите-лено, соленоблудкаво. Дълго стоя Сали уста въ избата, като забитъ колъ. Не смѣеше да мръдне. Но накрая сбра сили, отиде при агата, поклони се дълбоко и рече:

— Ага, ага, излѣга ни Кедикя! Отиде ни хубавото лютото!

Скочи агата, отиде бързо въ из-бата, кусна отъ лютото и ахна — развалено!

Свжси вежди и гнѣвно се развика:

— Сейменитѣ! Скоро сейменитѣ! Този часъ да се стѣгатъ. На бесилка ще го окача тоя гяуринъ. Бърже!

И самъ се спушна да се приготви за пжтъ.

*

Сжщиятъ день Али ага бѣше въ Широка-лжка. Този пжтъ той спрѣ предъ бъчварницата не съ ве-село лице, както другъ пжтъ и не се провикна отдалеко, а приближи

дебнешкомъ. Но него день Тодоръ Кедикя не бѣше въ работилницата. Сварилъ да привърши работа, бѣ-ше тръгналъ по кѣра да преоре нивитѣ си.